

ΕΡΤΖΑΝ ΚΕΣΑΛ

ΟΙ
ΥΚΑΖΟΖΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΩΚΕΑΝΟΣ

Οι γκαζόζες

Το βιβλίο εκδίδεται με την υποστήριξη του Υπουργείου Πολιτισμού και Τουρισμού της Τουρκίας, στο πλαίσιο του προγράμματος TEDA.

Σειρά: Ξένη Λογοτεχνία

Τίτλος: Peri Gazozu

Συγγραφέας: Ercan Kesal

Μετάφραση: Θάνος Ζαράγκαλης

Φιλολογική επιμέλεια: Ελένη Κεκροπούλου

Σελιδοποίηση: ΑΡΧΕΤΥΠΟ – ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

Εκπόνηση εξωφύλλου: Φαίδων Σμυρναίος/Αρχέτυπο

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Copyright © 2019:

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

& © Ercan Kesal – Kalem Agency

Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα

Τηλ.: 210 3829339 – 210 3803925

e-mail: info@oceanosbooks.gr

www.oceanosbooks.gr

ISBN 978-960-643-011-4

© 2019: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ

ΕΡΤΖΑΝ ΚΕΣΑΛ

Οι γκαζόζες

Μετάφραση: Θάνος Ζαράγκαλης

Περιεχόμενα

Πρόλογος.....	9
Η θυσία	15
Είμαι ορφανό, πάρε με στην αγκαλιά σου	25
Τί σχέση έχει, πατέρα;	35
Εγώ μεγάλωσα πια, πατέρα.....	43
Όταν βγαίνει το σακάκι	53
«Ρωτούμε σε κάποιον το όνομά μας, κι εκείνος μας λέει το όνομά του»	61
Η σφραγίδα	71
Τίνος είναι το αίμα στη φωτογραφία;	81
Είναι η μυρωδιά του ψωμιού ή του αίματος;	89
Τι μένει ξοπίσω μας	97
Μια σταγόνα νερό	105

Μη φοβάσαι, άσε τα χέρια.....	113
Η Τουρκία στην άκρη του νήματος	121
Η καρδιά μας είναι μες στην παλάμη μας.....	129
Η μυρωδιά του καμένου μέσα μας.....	139
Το πάπλωμα	149
Πού είναι οι νεκροί μας;.....	159
Οι μάνες από τη μυρωδιά βρίσκουν τα μικρά τους	167
Οι λέξεις έχουν ψυχή	175
Τρία είδη αλήθειας και εμείς.....	183
Επαρχιακός γιατρός	189
Ο υπό μάλης φάκελος.....	197
Η χώρα των επιλησμώνων των νεκρών τους	209
Ο ερχομός της αρραβωνιαστικιάς	217
Το ψέμα.....	223
Από τί προκλήθηκαν οι πληγές μου;	231
Ο υπάλληλος του Δήμου που τραβάει πιστόλι	239
Πες στους φίλους ότι έμαθα να παθαίνω	247
Μακάρι νά 'χε πεθάνει	255
Πρώτα να σώσουμε τον εαυτό μας	263
Σφυρίχτρα από καστανιά γίνεται;.....	271

Πρόλογος

«...όλα τα καλλιτεχνικά έργα στηρίζονται στη μνήμη. Αυτά είναι εργαλεία τα οποία μετατρέπουν τη μνήμη σε κρύσταλλο, την κάνουν χειροπιαστή. Ο καλλιτέχνης τρέφεται από τα παιδικά του χρόνια όπως το παράσιτο από το δένδρο. Κατόπιν ξοδεύει όσα συσώρευσε, γίνεται ώριμος και η ωριμότητά του αποτελεί το έσχατο σημείο...» λέει ο Μπέργκμαν. Συμφωνώ.

Μέχρι τα φοιτητικά μου χρόνια, την κάρτα μέλους της Δημοτικής Βιβλιοθήκης Άβανος¹ που ήταν τυπωμένη σ' ένα κίτρινο, γυαλιστερό χαρτόνι, την έκρυβα ανάμεσα στα βιβλία. Τα παιδικά μου χρόνια η κάρτα συνιστούσε για μένα λόγο ύπαρξης. Με εκείνην την κάρτα δανειζόμουν από την ταπεινή βιβλιοθήκη όποιο

¹Κωμόπολη της Κεντρικής Μικράς Ασίας που βρίσκεται μεταξύ Νεαπόλεως και Καισάρειας.

βιβλίο ήθελα, μετά έμπαινα στην κρύπτη πίσω από τον αργαλειό της μητέρας στον οποίο ύφαινε χαλιά, και βυθιζόμουν στα ρόδινα όνειρα της παιδικής ηλικίας αποδεσμευμένος από κάθε είδους έγνοιες. Δεν επέλεγα προσεκτικά τα βιβλία ή τους συγγραφείς. Για μένα όλα και όλοι είχαν την ίδια αξία.

Βυθίστηκα με αχόρταγη όρεξη και ατέλειωτη περιέργεια μέσα στα βιβλία τα οποία έπαιρνα απλώνοντας το χέρι...Κεριμέ Ναντίρ, Ιούλιος Βερν, Ογούζ Οζντές, Κεμάλ Ταχίρ, Αμπντουλλάχ Ζιγιά Κοζάνογλου, Νιχάλ Ατσίζ, Εμίλ Ζολά, Τζον Στάινμπεκ, Βικτόρ Ουγκώ, Ρεσάτ Νουρί Γκιούντεκιν, Ομέρ Σεϊφεττίν, Τολστόι...

Τα δύο συνειδητά (!) επιλεγμένα βιβλία των νεανικών μου χρόνων τα αγόρασε ο απόφοιτος δημοτικού, πρώην αγρότης, πρόσφατα βιοτέχνης, ο παρασκευαστής γκαζόζας πατέρας μου, Μεβλούτ. Την επιλογή είχε κάνει ο ηλικιωμένος βιβλιοπώλης στην Καισάρεια.

«Ο συγγραφέας αυτού του βιβλίου εφέτος κέρδισε το βραβείο Νομπέλ. Το *Γεφύρι του Δρίνου* του Ίβο Άντριτς. Και το άλλο πουλάει πολύ. Το αγοράζουν τα γυμνασιόπαιδα, μαθητές φιλολογίας. Τα *Κλαδιά της Βατομουριάς*, του Ρεσάτ Νουρί...»

Η ζωή μας είναι το διαρκές τύλιγμα ενός κουβαριού. Το κάθε βίωμα μάς ακολουθεί, και όπως είναι φυσικό, όλα συσσωρεύονται. Ό,τι ζούμε στο διάβα της ζωής, συσσωρεύεται.

Αυτό που ονομάζουμε «παρόν» είναι το άθροισμα του παρελθόντος με το μέλλον μας. Με άλλα λόγια, το παρελθόν δεν είναι ένας χρόνος που πέταξε και χάθηκε μέσα από τα χέρια μας. Είναι κάτι που βρίσκεται, που περιμένει μέσα στον παρόντα χρόνο. Ό,τι είναι «συνείδηση» αυτό το κάτι, και ό,τι συμπεριλαμβάνει και τη «μνήμη», το αντιλαμβάνομαι με έκπληξη κάθε φορά που καθόμουν στην καρέκλα να γράψω αυτά τα αφηγήματα.

Έμοιαζα να γράφω με βάση τα όσα μου θύμιζαν τα αντικείμενα που έβγαζα μέσα από το σεντούκι που είχα καταχωνιασμένο στη σοφίτα. Αντικείμενα που ανανεώνονταν και πολλαπλασιάζονταν όσο ανακάτευα το σεντούκι. Μπορώ να πω πως όσο αναθυμώμουν το παρελθόν, τόσο καλύτερα γνώριζα τον εαυτό μου. Το παρελθόν που ξαναδιάβαζα δια μέσου της μνήμης με το σημερινό, όμως, μυαλό, κάθε φορά που περνούσε στο χαρτί ως αφήγημα, με εξέπληττε και πάλι. Μα, εγώ τα είχα ζήσει όλα αυτά; Θεέ μου!

Έμοιαζε σαν να γράφω όσα κατέγραφα με την κάμερα. Η πρόθεσή μου δεν ήταν να παραπονεθώ για τα γεγονότα και για τα συναισθήματα, αλλά να γράψω τις εμπειρίες μου με όλη τους τη γύμνια και με τρόπο που θα με οδηγούσε στο να κάνω έναν εσωτερικό απολογισμό.

Γι' αυτόν τον λόγο προσπάθησα να εξαφανίσω την απόσταση ανάμεσα σ' εμένα και στα γραφόμενά μου.

Ήθελα ο αναγνώστης αντί να διαβάσει τις ιστορίες μου να τις «παρακολουθήσει». Η εξιστόρηση θα έμοιαζε με κινηματογραφική αφήγηση. Επιθυμούσα πάντοτε να «δείξω» και όχι να «εξιστορήσω».

Θεώρησα τον αναγνώστη ως συνταξιδιώτη στο ταξίδι που ξεκινούσα κάθε φορά που άρχιζα το κάθε αφήγημα. Αυτό που με απασχολούσε, ήταν να του «δείξω» όσα βίωνα και όσα έβλεπα. Ο αναγνώστης... Δηλαδή κάποιος που στήνει αυτί σε αυτά που αφηγούμαι, παρακολουθεί τους ήρωες μου, αισθάνεται τα ίδια συναισθήματα που αισθάνομαι κι εγώ.

Δεν ξέρω πόσο το κατάφερα. Οστόσο, αυτό που ξέρω είναι ότι αυτό μπορώ να κάνω. Αυτό περνάει από το χέρι μου. Αυτό που μου αναπτερώνει τις ελπίδες είναι ένα μικρό σημείωμα που στέλνει καμμιά φορά κάποιος φίλος:

«... πολύτιμέ μου φίλε. Σήμερα παρακολούθησα το αφήγημά σου».

Οι γκαζόζες «Περί» του Μεβλούτ Κεσάλ

1966. Ο Ερτζάν, ο Ερχάν και ο πατέρας τους παραγωγός γκαζόζας

Η θυσία

«...Ο Ιμπραήμ² σηκώθηκε νωρίς το πρωί. Έδεσε το σαμάρι του γαϊδάρου του. Πήρε δίπλα του τον γιό του Ισχάκ³ και πήρε τον δρόμο που του έδειξε ο Θεός. Στο τέλος της τρίτης ημέρας είδε τον προορισμό του. Φόρτωσε στους ώμους του γιού του τα κούτσουρα που προόριζε για τη θυσία. Ο ίδιος πήρε τη φωτιά και το μαχαίρι. Περπάτησαν λίγο. Ο Ισχάκ φορτωμένος τα κούτσουρα κοίταξε γύρω του.

“Πατέρα” είπε.

“Ορίστε, γιέ μου” απάντησε ο Ιμπραήμ.

“Εδώ είναι η φωτιά, στην πλάτη μου τα κούτσουρα. Όμως που είναι το πρόβατο που θα θυσιαστεί; Πού είναι το πρόβατο που θα θυσιάσουμε, πατέρα;”

Ο Ιμπραήμ σώπασε...»

² Ο Αβραάμ.

³ Ο Ισαάκ.

Ο πατέρας είχε ανοίξει το πρώτο εργαστήριο παραγωγής γκαζόζας δίπλα στο καφενείο του φίλου του Χαφί στον Μεσαίο Μαχαλά. Όταν μια ημέρα ο Χαφί έπαθε καρδιακή προσβολή και άφησε την τελευταία του πνοή στην αγκαλιά του πατέρα μου, μετέφερε το εργαστήριο στον Κάτω Μαχαλά δίπλα στη βρύση. Ο πατέρας αργότερα την άφησε αυτή τη δουλειά. Όμως από τον θάνατο του φίλου του και μετά απέκτησε φόβους και αγωνίες με τις οποίες έζησε όλη του τη ζωή. Κουλουριασμένος κάτω από το πάπλωμα, με κλειστά τα μάτια, άκουγα τις νύχτες τον πατέρα μου λίγο θυμωμένο, αλλά τις περισσότερες φορές απελπισμένο να εκφράζει τα ατελείωτα παράπονά του. Η μητέρα κρατώντας τη θερμοφόρα πηγαينوερχόταν μεταξύ κουζίνας και υπνοδωματίου και προσπαθούσε να τον παρηγορήσει:

«Δεν έχεις τίποτε, Μεβλούτ... Και τις περασμένες το ίδιο έπαθες, βγήκε κάτι; Όχι... Θα κρουολόγησες μάλλον...»

Τα παράπονα του πατέρα συνέχιζαν λίγο ακόμη και μετά σταματούσαν. Η μητέρα αφού περίμενε λίγο ακόμη καθισμένη στην άκρη του κρεβατιού, δεν έπεφτε πια για ύπνο, έριχνε στην πλάτη την χοντρή καζάκα και καθόταν μπροστά στον αργαλειό.

Το εργαστήριο παραγωγής γκαζόζας ήταν ένας χώρος βυθισμένος στο ημίφως, δροσερός, που μύριζε άρωμα. Στην είσοδο ήταν η μικρή δεξαμενή όπου πλένονταν

τα μπουκάλια, στην γωνία το δοχείο με το ηδύποτο όπου ακουμπούσα τα χείλη μου κρυφά και πίσω ένα χάλκινο, σφαιρικό καζάνι. Ο μεγαλύτερος αδελφός μου μ' έχωνε με το κεφάλι μέσα στη δεξαμενή. Νόμιζα ότι θα πνιγώ και τον κρατούσα από τους καρπούς.

Ο εργάτης μας, ο Ντουρσούν αμπί⁴, μάλωνε συχνά μπροστά στη βρύση με τις γυναίκες που έρχονταν να πάρουν νερό, γιατί έβγαζαν από το στόμιο της βρύσης το λάστιχο που είχε δέσει τη νύχτα για να γεμίσει τη δεξαμενή.

«Μας δίνετε να πιούμε το νερό της βρύσης λέγοντας ότι είναι γκαζόζα» έλεγαν.

Δεν είχαν και άδικο.

Η οικογένεια του Χικμέτ ζούσε στο δωμάτιο με ένα παράθυρο πάνω από το εργαστήριο. Ο Χικμέτ ήταν ο καλύτερος μου φίλος. Ο πατέρας του, ο μπάρμπα Σεραφετίν, ήταν ένας κουτσός, φτωχός γεωργός. Ο Χικμέτ ήταν ένα σιωπηλό, ήρεμο παιδί. Ήταν πολύ καλός στα μαθηματικά. Μάζευε κουπόνια από τις εφημερίδες. Πολλές φορές συμπλήρωνα τις ελλείψεις του στα κουπόνια.

Τα σχολεία είχαν κλείσει για διακοπές. Ήταν μια πολύ ζεστή ημέρα. Μαζί με τον Χικμέτ κι έναν φίλο ακόμη θα πηγαίναμε να κολυμπήσουμε. Αυτή τη φορά όχι εκεί που πηγαίναμε συνήθως, αλλά προς την μεριά του Κιζίλοζ.

⁴ Ο μεγαλύτερος σε ηλικία αδελφός, λέγεται για να δηλώσει σεβασμό.

Στον βυθό του ποταμού Κιζίλιρμακ⁵ υπάρχουν πολύ βαθιά βαθουλώματα που δεν φαίνονται. Οι κάτοικοι της Άβανος τα ονομάζουν «τζουμπάκ» και είναι πολύ επικίνδυνα. Κολυμπήσαμε αρκετή ώρα. Την ώρα που πλησίαζε η ώρα να βγούμε, ο Χικμέτ θα πρέπει να έπεσε σ' ένα από τα βαθουλώματα γιατί τον είδαμε να προσπαθεί να κρατηθεί στην επιφάνεια. Τέντωνε το χέρι και δοκίμαζε να μας κρατήσει από τον καρπό. Δεν καταφέραμε να τον κρατήσουμε παρ' όλο που προσπαθήσαμε. Ο Χικμέτ χάθηκε μπροστά στα μάτια μας.

Ποτέ δεν ξέχασα τη μητέρα του να τρέχει ξεμαλλιασμένη κατά μήκος της όχθης του ποταμού. Τον αναζητούσαν πέντε ολόκληρες μέρες. Η μητέρα του πέντε ημέρες και πέντε νύχτες δεν έφυγε από την όχθη. Με κλαυθμούς και οδυρμούς περιφερόταν πάνω κάτω.

Μια από εκείνες τις μέρες είχαμε πάει στην αγορά νωρίς το πρωί με τον πατέρα. Η μητέρα του μας πλησίασε όταν μας είδε από μακριά. Το πρόσωπό της είχε σκοτεινιάσει από τον πόνο.

«Μεβλούτ, Μεβλούτ... Το ποτάμι δεν μου δίνει πίσω το μωρό μου... Δες, εσύ έχεις το μωράκι σου δίπλα. Ωραία, αλλά πού είναι το δικό μου;»

Θυμάμαι τον πατέρα μου να στέκεται ακίνητος, παγωμένος.

⁵ Ο ποταμός Άλυσ.

Στη στέπα το φθινόπωρο είναι αδελφάκι του χειμώνα. Είναι Κυριακή πρωί και ασχολούμαι με τη θερμάστρα. Η κατοικία είναι ιατρείο και σπίτι ταυτόχρονα. Το νοίκιασα τον περασμένο μήνα. Έφυγα από το δωμάτιο του νοσοκομείου όπου έμενα από την ημέρα που ήρθα στην κωμόπολη. Είμαι πολύ ευτυχισμένος στο σπίτι μου. Όσο κοιτάζω τον καναπέ-κρεβάτι που αγόρασα με δόσεις από το Κιρίκκαλε, το φυγείο και το κρεβάτι, τόσο πιο ευτυχισμένος γίνομαι. Αύριο θα φέρουν και το θερμοσίφωνο. Ο Μεβλούτ αμπί έστειλε τη θερμάστρα· όταν στο ιατρείο του έβαλαν καλοριφέρ, του ήταν πια περιττή. Ολοκαίνουργια. Ζεσταίνει πολύ ωραία.

Το μαγαζί του πρώτου ορόφου είναι ταβέρνα όπου παίζει σαζ ο Χατζή Τασάν. Όταν έπειτα από πολλά χρόνια πήγαμε να γυρίσουμε ταινία, ο σπιτονοικοκύρης δεν με γνώρισε. Του έδειξα δίχως να του πω τίποτε τη φωτογραφία της άδειας οδηγήσεως. Αγκαλιαστήκαμε δακρυσμένοι.

Είχα έρθει αργά από το νοσοκομείο, αφού χασομέρησα λίγο στο σπίτι, με πήρε ο ύπνος στην πολυθρόνα. Όταν σηκώθηκα απ' έξω ερχόταν ο θόρυβος των οχημάτων της κωμόπολης. Ήταν κιόλας πρωί. Βγήκα στο μπαλκόνι. Τη στιγμή που ετοιμαζόμουν να μπω μέσα, άκουσα τη φωνή του οδηγού του εισαγγελέα.

«Κύριε γιατρέ, θα πάμε για εκταφή, ο εισαγγελέας είπε να ετοιμαστείς».

Στον δρόμο ο εισαγγελέας άρχισε να μου εξηγεί. Ήταν είκοσι ενός ετών, μοναχοπαίδι. Πριν από έναν μήνα χωρίς λόγο έμπλεξε σ' έναν καβγά. Τον μαχαίρωσαν στην κοιλιά. Ναι... Τον θυμήθηκα. Τον είχαν φέρει μεσάνυχτα στο νοσοκομείο. Δεν μπορούσα να κάνω κάτι. Τον έστειλα στην Άγκυρα. Τον εγχείρησαν στο νοσοκομείο Νουμουνέ. Ήταν καλά. Μετά ανέπτυξε φλεγμονή. Πέθανε το παιδί. Τον έφεραν πίσω και τον έθαψαν. Όμως η ιστορία δεν έκλεισε. Άρχισε να αιωρείται το ερώτημα εάν ο θάνατος προήλθε από το μαχαίρωμα ή από την εγχείρηση. Η απέναντι πλευρά λέει ότι πέθανε εξαιτίας της εγχείρησης. Τότε ο εισαγγελέας ζήτησε να γίνει εκταφή. Θα ανοίξουμε τον τάφο και θα κάνουμε εκ νέου τη νεκροψία.

Φθάσαμε στο νεκροταφείο. Η πρωινή ομίχλη έχει πλακώσει τα πάντα. Οι χωρικοί στέκονται γύρω μας σιωπηλοί. Ο χότζας μας περιμένει μπροστά στον τάφο. Θα ανοίξουμε τον τάφο και όταν τελειώσουμε τη δουλειά μας, ο χότζας θα πει την προσευχή και θα τον θάψουμε ξανά. Πέντε έξι χωροφύλακες στέκονται δίπλα στην μάντρα του νεκροταφείου για να παρέμβουν στην περίπτωση που οι συγγενείς του νεκρού δημιουργήσουν πρόβλημα. Βγάλαμε τον νεκρό από τον τάφο και από το σάβανό του. Ήταν κουλουριασμένος σαν έμβρυο. Στην κοιλιά τα φρέσκα ίχνη από την εγχείρηση.

Τελειώσαμε τη δουλειά μας. Τον θάψαμε με προσευχές. Πάνω από τον τάφο ο χότζας, ο τεχνικός, ο γραμματέας της εισαγγελίας και οι δύο νεκροθάφτες. Ο εισαγγελέας στέκεται μακριά και καλύπτει τη μύτη του μ' ένα μαντήλι. Προχωρώ προς το όχημα. Μέσα από την ομίχλη έρχεται μια βραχνή, λυπημένη φωνή. Η φωνή μιας γυναίκας.

«Εδώ είναι ο κύριος γιατρός... Εδώ είναι ο κύριος εισαγγελέας... Πού είναι όμως το μωράκι μου;»

Μια συγκινητική φωνή που δεν καταλαβαίνεις αν είναι θρήνος ή παράπονο. Πόσο μοιάζει στη φωνή της μητέρας του Χικμέτ...

2 Ιουλίου, πρωί, δύο αδελφές δεκαέξι και δεκαεννέα χρονών, η Ασουμάν και η Γιασεμίν είναι πολύ ευτυχισμένες γιατί πηγαίνουν στην πανήγυρη για τον Πιρ Σουλτάν Αμπντάλ που θα γίνει στο Σίβας⁶. Στην πανήγυρη θα χορέψουν τον χορό των Αλεβήδων. Πήγαν στο Σίβας σαν να πηγαίνουν σε γάμο. Η Ασουμάν τηλεφώνησε στη μητέρα της λίγο πριν ξεσπάσουν τα γεγονότα.

«Ο χορός ήταν πολύ ωραίος, μητέρα. Θαρρείς που τα πόδια μας είχαν κοπεί απ' τη γη», της είπε. Η μητέρα της, η Γετέρ χανούμ ανησύχησε. «Θα ιδρωσες, ρίξε κάτι στην πλάτη σου». Λίγο καιρό πριν είχε πάθει

⁶ Σεβάστεια.

πνευμονία. Πού να ξέρει ότι ύστερα από μερικές ώρες οι πνεύμονες των παιδιών της θα γέμιζαν με τη μυρωδιά καμένης ανθρώπινης σάρκας.

Μετά την Ασουμάν κάποιος από την παρέα κάλεσε ξανά και αυτή τη φορά μίλησε με τον αδελφό της Ασουμάν.

«Έκαναν έφοδο στο ξενοδοχείο, μην πεις τίποτε στη μητέρα σου. Θα φύγουμε απ' το ξενοδοχείο και θα πάμε στην Άγκυρα».

Το πλήθος που περίμενε πολλές ώρες έξω από το ξενοδοχείο, εντέλει θα το πυρπολούσε.

Η μάνα άκουσε την είδηση στην τηλεόραση.

«Στο κάτω μέρος της οθόνης έγραφαν τα ονόματα των νεκρών και των τραυματιών. Δεν ήξερα τι να κάνω. Επιστρέψαμε σπίτι. Όλοι ήξεραν ότι πέθαναν, όμως κανείς δεν μου το είπε. Δεν έχασα τις ελπίδες μου. Σκέφθηκα ότι θα έβρισκαν μια ευκαιρία να μου τηλεφωνήσουν. Όμως δεν πήρα κανένα τηλεφώνημα. Πού είναι η Γιασεμίν; Πού είναι η Ασουμάν; φώναζα επί μέρες, μα κανείς δεν μ' άκουγε...»

Έγινε γνωστό ότι η δολοφονημένη Χατιτζέ, το πτώμα της οποίας βρέθηκε την περασμένη εβδομάδα στον ποταμό Μπάτμαν, ήταν έγκυος ως αποτέλεσμα του βιασμού της από τους δύο εξαδέλφους της καθώς επίσης

ότι δολοφονήθηκε από τους θείους της. Ηθικός αυτουργός ήταν ο παππούς της δολοφονημένης. Το πτώμα της κοπέλας παραμένει στο νεκροτομείο του Κρατικού Νοσοκομείου από την 17η Δεκεμβρίου. Την άφησαν τυλιγμένη σε μια πλαστική σακούλα σπρώχνοντάς την πάνω στις κρύες σχάρες. Κανείς δεν ήρθε να παραλάβει το νεκρό της σώμα.

Η εισαγγελία της πόλης Μπάτμαν ανακοίνωσε ότι θα κρατήσει το πτώμα της για μερικές ημέρες ακόμη και εφόσον μέσα σ' αυτό το χρονικό διάστημα δεν εμφανιστεί κάποιος, θα ενταφιαστεί στο νεκροταφείο των ορφανών.

Παλαιότερα σε αυτά εδώ τα εδάφη ζούσαν φυλές που δεν έθαβαν τους νεκρούς τους, αλλά τους τοποθετούσαν στην κορυφή ενός πύργου. Οι ιερείς κρύβονταν μέσα στον πύργο και παρακολουθούσαν τα αρπακτικά πουλιά από ποιό σημείο του σώματος άρχιζαν να κατασπαράσσουν τους νεκρούς.

Το όνομα του πύργου στο οποίο οι γύπες τρώνε τους νεκρούς είναι «Ο Πύργος της Σιωπής».

Εντέλει καταστήσαμε την Τουρκία έναν πελώριο Πύργο της Σιωπής... Πλέον η χώρα μας είναι ένας πύργος τον οποίο κτίσαμε για να τρώνε οι τύραννοι τους νεκρούς μας.

Ενας νεαρός ιδεολόγος γιατρός που κάνει το αγροτικό του, έρχεται αντιμέτωπος με την ίδια την ψυχή και την σάρκα της Τουρκίας. Με τον ίδιο του τον λαό, πονεμένο, καταφρονεμένο, βαθιά απελπισμένο.

Η ζωή και ο θάνατος αγκαλιασμένοι σε έναν τραγικό χορό, παλεύουν για να δώσουν και να πάρουν όσα χρωστούν, όσα τους οφείλονται...

“ Η ψυχή μας στερεύει. Τα στήθη στα οποία θα ακουμπήσουν τα αθώα κεφάλια των ορφανών που έχουν χάσει από νωρίς τον πατέρα τους, έχουν προ πολλού καταρρεύσει... Μένει η τυραννία πάνω από το κεφάλι μας. Στον λαιμό μας τυλίγεται ασφυκτικά η χορδή του κακού μας συστήματος.”

Ένα ευαίσθητο, σπαρακτικό μυθιστόρημα για τα πιο απλά, αλλά και τα πιο μυστηριώδη ζητήματα της ζωής: τη ζωή και τον θάνατο, τη δύσκολη επικοινωνία ανάμεσα στον πατέρα, στη μητέρα και στο παιδί, και πώς είναι να μεγαλώνει και να ωριμάζει κανείς σε ένα άξενο περιβάλλον που σκοτώνει τις ελπίδες πριν καν ανθίσουν...

Ο Ερτζάν Κεσάλ, απλός, λιτός, αριστουργηματικός στην αφήγησή του, μας περιγράφει την ιστορία της σύγχρονης Τουρκίας μέσα από εικόνες πανέμορφες μέσα στη θλίψη τους και θλιμμένες μέσα στην χαρά τους. Μια νηφάλια, δυνατή λογοτεχνική φωνή.

ΩΚ 289

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-960-643-011-4

9 789606 430114